

az itteni nagy vadállományt jó állapotban tartani és jövőjét biztosítani.

Kelt Gödöllőn, 1879. évi január hóban.

Kallina Károly,
m. k. erdőmester.

A cserkéregtermelők és kereskedők budapesti gyűlése.

Néhány budapesti kereskedő felhívására mult hó 15-én mintegy 40—50 cserkéregtermelő és szállító jött össze az új Lloyd-épület egyik termében tanácskozni azon lépések iránt, melyekkel a magyar cserkéregkivitel útjában álló akadályok elháríthatók lennének.

A meghívó, mely minden kül- és belföldi érdeklettnek megküldetett, cserkéregkereskedelmünknek különösen két égető bajára hívta fel a figyelmet, nevezetesen a tarifakérdésre, mely, mióta a német kormány az eddigi mérsékelt szállítási díjakat megszüntette, a magyar cserkéregkivitelnek egyik legnagyobb nehézségét képezi; továbbá több olyan visszasságokra, melyek miatt szállítóink s a külföldi fogyasztók között a kereskedelmi világban olyannyira szükséges bizalom és méltányosság mindeddig létre nem jöhetett. Mint a gyűlésen többek által megemlítve lett, nem ritka eset, hogy szállítóink, üzletkötések alkalmával, tájékoztatlanságból, vagy más okok miatt, olyan ígéreteknek tesznek a szállítandó anyagokat illetőleg, melyeket betartani egyáltalában nem képesek, mire aztán az átvételnél megint a fogyasztók állanak elé igen gyakran olyan követésekkel, melyek sem nem indokoltak, sem nem méltányosak. E bizalomhiányból, mondhatni ellenségeskedésből, hogy mily nehézségek támadhatnak a cserkéregkereskedelem terén, hol az anyag kényes természete miatt amugy is elég a vita, nem

nehéz belátni. Mind e bajokat megszüntetni s ezáltal a magyar cserkéregnek s a magyar szállítóknak hitelét megszilárdítani csak úgy lehetne, ha a kétféle érdeklettek, közös megegyezéssel, olyan általános érvényű szabályokról gondoskodnának, melyek vevőt és eladót egyaránt kötelezve, a visszaélések megszüntetését s a felmerülő vitás kérdések gyors és méltányos elintézését lehetővé tennék. A gyűlésnek második feladata tehát ezen szabályok (kereskedői nyelven : usance-ok) kidolgozása lett volna.

Azonban, mint a gyűlés elnöke, Engel D. F. ismert budapesti nagykereskedő sajnálattal tudatta a jelenvoltakkal, a külföldi fogyasztók közül egy sem jelenhetett meg, s így a gyűlés sem a tarifa, sem a kereskedelmi szabályok kérdésének érdemleges megvitatásába nem bocsátkozhatott. Az egyes felszólalások e szerint inkább csak bizalmas eszmecsere jelle gével bírtak.

Legnagyobb érdeket ezek között az elnöknek azon nyilatkozata keltett, melyben tudomására hozta a gyűlésnek, hogy a németországi bőrgyárosok (Central Verband der Lederindustriellen) múlt évi decemberhó 15-én egy kérvényt nyújtottak be a birodalmi cancelláriához, melyben, a német cserkéreg-fogyasztók érdekeire hivatkozva, az előbbi mérsékelt szállítási díjtételek visszaállítását sürgetik. A gyűlés ezen nyilatkozatot örvendetesen vette tudomásul, bár, mint az egyes felszólalásokból kivenni lehetett, a német fogyasztók ezen lépésének senki sem jósol sikert.

A németországi erdőbirtokosok, mióta a magyar- és gácsországi erdőtermékek piaczaikon szilárd állást kezdtek elfoglalni, valóságos háborút indítottak kivitelünk ellen.

Attól félve, hogy gyengébb minőségű termékeik a magyar- és gácsországiakkal nem fogják kiállhatni a versenyt, mindent megmozgatnak, hogy a bevitel elébe akadályt gördítsenek.

Erélyesen sürgetik, hogy a német vasutak által a külföldi szállítóknak nyújtott kedvezmények megszüntessenek, s a szállítási díjtételek, tekintet nélkül az anyag által megtett összes utra, kül- és belföldiek számára egyenlően szabassék meg. — Hogy milyen erős ma már ezen mozgalom, eléggé bizonyíthatják a politikai lapok azon apró adomaszerü hirei, melyek magát Bismarck herceget is az izgatók közé sorozzák. „Nem vagyok képes tuladni fámon — mondta volna a kancellár nem régiben egyik politikai ebédje alkalmával — s hogy is adhatnék túl, midőn friedrichsruhei fámért aránylag közeleső belföldi piaczokig többet fizetek szállítási díj fejében, mint a magyar szállító, ki termékeit a Kárpátok aljából indítja útnak. Örvidenem kellene, ha magyar erdőbirtokos lennék, mert jövidelmem jóval nagyobb lenne.“

E nyilatkozat, ha csak félig igaz is, eléggé jellemzi az ottani hangulatot. A magyar kereskedők mindenesetre helyesen tesznek, ha az ezen oldalról támadható nehézségekkel előre számolni igyekeznek.

Cserkéregkereskedőink, úgy látszik, nem is áztatják magukat. Az eddigi mérsékelt szállítási díjak megszüntetése különben még mindég nem idézett elő elviselhetlen nehézségeket, sőt a gyűlésnek több tagja oda nyilatkozott, hogy a szállítás a monarchia határain belül még többbe kerül, mint a német vasutakon. Ez azonban nem áll. A magyar állami és kassa-oderbergi vasutak egyik jelen volt képviselője ugyanis szám-
 adatokkal bizonyította be, hogy az általa képviselt vasutakon a szállítási díjtételek jóval kisebbek, mint Németországon bárhol. Mig például egy kocsit her cserkéreg után kilométerenként a felső-sileziai vasutakon 19.4 krt, a szászországiakon 21.1 krt és a rajnai vasutakon 21.7 krt kell fizetni, addig a m. állami és a kassa-oderbergi vonalon csak 16 krba kerül a szállítás.

Azon indítvány tehát, hogy a szállítási díjak leszállítása érdekében mindenekelőtt a magyar kormánynál tétessenek lépések, a gyűlés által elvettett, s ezzel a tarifa-kérdés is végleg befejeztetett.

A nemzetközi kereskedelmi szabályok (usance) feletti tanácskozás, mint már említettük, szintén későbbre halasztatott. E helyett a gyűlés a belföldi cserkéregkereskedelemre nézve nem régiben felállított budapesti tőzsdeszabályokat vette vizsgálat alá. Kitűnt azonban, hogy még ezen szűkebb körű szabályokra nézve is rendkívül nehéz megegyezésre jutni azon sokféle ellentétes érdek miatt, melyeket az ilyen szabályoknak ki kell egyenlíteni.

A gyűlés tehát e kérdésben sem hozott végérvényes határozatokat, hanem egy hattagu bizottságot bízott meg azzal, hogy az egyes tagok által felhozott hiányok tekintetbevételével a fennálló tőzsdeszabályok módosítása iránt a budapesti börze-bizottsághoz konkrét javaslatot terjeszsen elő.

A sokat ígérő gyűlés eszerint jóformán eredménytelenül végződött. Összehívását s megtartását mi mégis hasznosnak tartjuk, mert sikertelensége daczára is meggyőzött mindenkit arról, hogy a magyar cserkéregkereskedelem hazai érdekeltjei komoly törekvéssel igyekeznek megtenni mindent, a mi kivetelünk emelése érdekében a sokféle nehézségnek legyőzésére szükségesnek mutatkozik. A mi most a külföldiek meg nem jelenése miatt nem sikerülhetett, kétségkívül sikerülni fog később. Minél előbb, annál jobb!

Horváth Sándor.